In de gevoegde zaken 79-63 en 82-63:

Jean Reynier en Piero Erba,

ambtenaren bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. Arendt, advocaat en procureur, rue Willy Goergen 6 te Luxemburg,

Verzoekers

tegen

Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur mr. L. de la Fontaine, als gemachtigde,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van H. Manzanarès, secretaris van de juridische dienst van de Europese Uitvoerende Organen, Place de Metz 2 te Luxemburg,

Verweerster

betreffende:

1) een primaire vordering strekkende tot:
   - nietigverklaring van hun aanstelling in rang A/4 en van de weigering van de Commissie van 21 mei 1963 op hun verzoek tot herindeling in rang A/3,
   - veroordeling van de Commissie om verzoekers in rang A/3 in te delen,
   - veroordeling van de Europese Economische Gemeenschap in de proceskosten;

2) een subsidiaire vordering strekkende tot veroordeling van de Europese Economische Gemeenschap tot betaling ener schadevergoeding;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

samengesteld als volgt:

Ch. L. Hammes, *President,*
R. Rossi en R. Lecourt (*Rechter-Rapporteur*), *Rechters,*
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat Jean Reynier op 1 april 1959 krachtens aanstellingsbrief van 18 maart 1959 op een zogenaamd „Brussels arbeidscontract" in dienst is getreden bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap, waar hij te werk werd gesteld bij het bureau voor de statistiek der Europese Gemeenschappen; dat hem toen rang A/6, salaristrap 1 werd toegekend;

dat hij op 1 maart 1960 werd ingedeeld in rang 5, salaristrap 2, en op 1 april 1961 in salaristrap 3 van genoemde rang;

dat hij met ingang van 1 december 1961 werd ingedeeld in rang A/4, salaristrap 2, en bij beschikking van de Commissie van 22 december 1961 werd benoemd tot Hoofd van de afdeling „Statistieken van de geassocieerde overzeese gebieden";

dat hij bij beschikking van 21 januari 1963 als vast ambtenaar werd aangesteld met de rang A/4, salaristrap 2;

dat hij op 2 april 1963, langs de hiërarchieke weg, met een beroep op artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren aan de Commissie heeft verzocht zijn ambtelijke positie te regelen in dier voege dat hij met ingang van 1 januari 1962 geacht zou worden in rang A/3 te zijn benoemd;

Overwegende dat Piero Erba op 1 februari 1960 krachtens aanstellingsbrief van 9 december 1959, op zogenaamd „Brussels arbeidscontract" in dienst is getreden bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap, waar hij te werk werd gesteld bij het bureau voor de statistiek der Europese Gemeenschappen; dat hem toen rang A/5, salaristrap 2, werd toegekend;

dat hem bij brief van 14 december 1960 werd bericht dat de Commissie hem de rang A/4, salaristrap 1, had toegekend;

dat hij bij beschikking van 3 mei 1961 werd benoemd tot Hoofd van de afdeling „Geld- en Kredietwezen" van het Directoraat „Algemene Statistiek" zulks onder wijziging van zijn rang; dat deze beschikking hem bij brief van 26 mei 1961 werd medegedeeld;

dat hij bij beschikking van 21 januari 1963 als ambtenaar in vaste dienst is aangesteld in rang A/4, salaristrap 2; dat hij op 15 februari 1963 de ontvangst van deze benoemingsbeschikking heeft bevestigd en daarbij afstand heeft gedaan van de rechten uit zijn „Brussels arbeidscontract"; dat hij aan deze afstand van rechten het voorbehoud heeft verbonden dat deze verklaring niet gold „voor de sedert de aanvang van de geldigheidsduur der nieuwe overeenkomst verworven of bestaande rechten";

dat hij op 4 april 1963, langs de hiërarchieke weg, met een beroep op artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren aan de Commissie heeft verzocht zijn ambtelijke positie te regelen in dier voege dat hij met ingang van 1 januari 1962 geacht zou worden in rang A/3 te zijn benoemd; dat dit verzoek nog werd ondersteund door een nota van 24 mei 1963 van R. Dumas, ten deze handelende voor de Directeur-Generaal van het Bureau voor de Statistiek; dat in deze nota een beroep werd gedaan op de staat opgenomen in bijlage I tot het Statuut: „Verband tussen standaardfuncties en loopbanen";

Overwegende dat de voorzitter van de Commissie bij brief van 21 mei 1963 aan de heren Reynier en Erba berichtte dat de Commissie op dat ogenblik niet in staat was haar standpunt ten aanzien van hun verzoek te bepalen, „daar de vraagstukken verband houdende met artikel 102 van het Statuut en de in bijlage I vermelde staat in hun geheel dienen te worden bestudeerd";

dat verzoekers daarop bij het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen de beroepen 79 en 82-63 aanhangig hebben gemaakt, welke ter Griffie op 29 juli 1963 werden geregistreerd;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekers* in hun verzoekschriften hebben geconcludeerd dat het den Hove moge behagen:

„1) hun aanstelling nietig te verklaren, voor zover zij daarbij in rang A/4 werden ingedeeld;

2) nietig te verklaren de beschikking van 21 mei 1963 waarbij de Commissie op hun verzoek om een nieuwe indeling afwijzend heeft beschikt;

3) te verstaan dat de Commissie gehouden is verzoekers in rang A/3 in te delen;

4) subsidiair:
de Europese Economische Gemeenschap, c.q. de Commissie te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding aan verzoekers ten bedrage van Bfr 1, zulks onder voorbehoud van vermeerdering van de eis in de loop van het geding;

5) de Europese Economische Gemeenschap, c.q. de Commissie in de proceskosten te veroordelen;

6) verzoekers akte te verlenen:

a) dat zij zich het recht voorbehouden in de loop van het geding nieuwe feitelijke en rechtsgronden aan te voeren naar aanleiding van de weren die de tegenpartij eventueel zal voordragen en de documenten die zij eventueel zal overleggen;

b) dat zij bewijs aanbieden door alle middelen rechtens, met inbegrip van getuigenverklaringen, van de door hen aangevoerde en tot dusver schriftelijk nog niet bewezen feiten, voor zover door de tegenpartij betwist;

dat verzoekers hun aanvankelijke conclusies bij repliek hebben aangevuld met subsidiaire conclusies, daartoe strekkende dat het den Hove moge behagen:

„De Raad van Ministers te gelasten de inlichtingen te verschaffen en de stukken te produceren welke het Hof nodig zal achten ten einde licht te verschaffen over de moeilijkheden waarop verweerster zich beroept;

De Commissie te gelasten alle stukken over te leggen met betrekking tot de moeilijkheden waarop zij zich beroept.";

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove moge behagen:

„de beroepen ongegrond te verklaren en ten aanzien van de kosten te beslissen overeenkomstig de ter zake toepasselijke bepalingen";

III – Middelen en argumenten van partijen

A – *AANDUIDING VAN DE COMMISSIE ALS PARTIJ TEGEN WIE HET BEROEP IS GERICHT*

Overwegende dat *verzoekers* met een beroep op artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren hun beroepen hebben gericht tegen de Europese Economische Gemeenschap, c.q. tegen de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap;

dat zij opmerken, dat bedoeld Statuut is vastgesteld door de Raden en dat het nuttig zou zijn kennis te nemen van de niet gepubliceerde processen-verbaal van de vergaderingen van de Raad met betrekking tot de totstandkoming van het Statuut;

dat het hun opportuun voorkomt dat, nu de Commissie een beroep heeft gedaan op de weigering van de Raad om aan haar budgettaire verlangens gevolg te geven, de Raad, voor zover hij niet in dit geding intervenieert, op verzoek van het Hof, gedaan krachtens artikel 21 van zijn Statuut, alle nodige inlichtingen en stukken verschaft;

dat zij meenden het beroep mede tegen de Gemeenschap te moeten richten op grond van artikel 210 van het Verdrag en gezien hun subsidiaire vorderingen zulks temeer daar de Commissie een beroep doet op overmacht als gevolg van de houding van de Raad;

Overwegende dat *verweerster* van oordeel is, dat het mede in het geding roepen van de Europese Economische Gemeenschap in het licht van de rechtspraak van het Hof als een overbodige voorzorgsmaatregel moet worden beschouwd;

dat zij erop wijst, dat de Raad van Ministers geen partij is in het geding en evenmin een verzoek tot tussenkomst heeft gedaan;

B — *DE PRIMAIRE VORDERING*

Overwegende dat *verzoekers* ter ondersteuning van hun vordering tot nietigverklaring van hun vaste aanstelling in rang A/4, salaristrap 2, de vier in artikel 173 genoemde middelen voordragen en voorts een beroep doen op het beginsel van de eerbiediging van verkregen rechten;

dat naar hun mening deze vaste aanstelling krachtens artikel 102 van het Statuut had behoren te geschieden in de rang en salaristrap welke zij uitdrukkelijk of stilzwijgend hadden verkregen voordat het Statuut op hen van toepassing werd;

dat zij beweren de functie van afdelingshoofd te hebben uitgeoefend;

dat zij ten bewijze daarvan een beroep doen op verschillende stukken waarbij de Commissie dit feit zou hebben erkend;

Overwegende dat *verweerster* hierop antwoordt, dat de middelen niet met voldoende duidelijkheid zijn omschreven;

dat toch verzoekers, die uitdrukkelijk rang A/4 hebben verkregen, geen aanspraak kunnen maken op een beweerdelijk stilzwijgend verkregen hogere rang, zulks onverschillig de functies die zij hebben uitgeoefend, hetzij gedurende de prestatutaire periode, hetzij na de inwerkingtreding van het Statuut;

dat het uitoefenen gedurende de prestatutaire periode van een functie die werd gekwalificeerd als die van afdelingshoofd, tot indeling van verzoekers in een andere rang zou kunnen leiden op de

volgende voorwaarden: dat de Commissie aan de door hen geleide administratieve eenheid de kwalificatie van afdeling geeft in de zin van het Statuut en voorts dat zij voor elk van hen beschikt over een begrotingspost A/3;

dat de Commissie verklaart dat de Raad van Ministers haar verzoek heeft afgewezen om een aanvullende begroting voor het dienstjaar 1962, op grond waarvan het mogelijk geweest zou zijn bepaalde posten in de rang A/4 — bezet door ambtenaren die in de prestatutaire periode de titel afdelingshoofd droegen — om te zetten in posten A/3;

dat zij voorts voor de begroting 1964 de omzetten van 2 posten A/4 bij het bureau voor de statistiek in posten A/3 heeft gevraagd, waardoor zij de ambtelijke positie van verzoekers zou kunnen regulariseren;

dat zij derhalve genoodzaakt is te concluderen tot verwerping van de primaire vordering;

Overwegende dat *verzoekers* repliceren dat hun middelen met voldoende duidelijkheid zijn omschreven, zodat verweerster aangaande de strekking daarvan niet in twijfel kan verkeren;

dat zij op dit punt een beroep doen op artikel 38, paragraaf 1, en artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering;

dat naar hun oordeel artikel 102 en bijlage I van het Statuut zijn geschonden;

dat zij aan hun prestatutaire positie een argument ontlenen (geen vacuum tussen opeenvolgende rechtsstelsels) en daaruit slechts rechten willen afleiden, voor zover artikel 102 aan zodanige positie betekenis toekent;

dat zij de door verweerster gemaakte onderscheiding tussen de stilzwijgende en uitdrukkelijke toekenning van een rang verwerpen, daar zodanige onderscheiding zowel in feitelijk opzicht (positie van de ambtenaren op een zgn. Brusselse arbeidsovereenkomst) als rechtens (bij een juiste interpretatie van artikel 102) betwistbaar is;

dat verzoekers met betrekking tot de beide door verweerster voor de verkrijging van rang A/3 gestelde voorwaarden stellen, dat op de eerste, n.l. het qualificeren van de door hen geleide administratieve eenheid als een afdeling, nimmer een beroep is gedaan en dat zij in strijd is met een reeks van feiten en schriftelijke gegevens, in het bijzonder met het verzoek tot het voorzien van posten A/3 in de begroting 1962;

dat volgens verzoekers de tweede voorwaarde, n.l. het beschikbaar zijn van een post in de rang A/3, zowel rechtens als feitelijk onjuist is;

dat, nu de Raad in het onderhavige geding er niet is tussengekomen, geen acht kan worden geslagen op zijn weigering voor zover die met het Statuut is strijd is;

dat, indien het Hof de Commissie zou veroordelen, zulks noodzakelijkerwijs voor de Raad de verplichting zou inhouden om de voor de uitvoering van de rechterlijke uitspraak nodige kredieten te verlenen;

dat, gelijk uit de kennisgevingen der vacatures blijkt, bij het Bureau voor de Statistiek minstens één post A/3 beschikbaar is, terwijl verschillende soortgelijke posten bij de Gemeenschappelijke Diensten beschikbaar zijn;

dat de begrotingen van de Commissie bovendien globaal zijn in die zin, dat de kredieten niet voor bepaalde administratieve eenheden worden bestemd;

dat hiermede in overeenstemming is, dat de ambtenaren worden aangesteld in een bepaalde rang en niet in een bepaald ambt;

dat de moeilijkheden waarop de Commissie wijst onduidelijk en van hypothetische aard zijn;

dat zij, ook indien de Raad twee nieuwe, voor verzoekers te bestemmen, posten A/3 ter beschikking zou stellen, zij toch nog financiële schade zouden lijden en een vertraging in hun loopbaan ondervinden, daar de nieuwe begroting slechts werkt met ingang van 1 januari 1964;

Overwegende dat *verweerster* hierop antwoordt, dat volgens de stelling van verzoekers een ambtenaar op arbeidscontract niettegenstaande een uitdrukkelijk verworven rang stilzwijgend een andere rang zou kunnen verkrijgen en dat in geval van geschil op dit punt deze laatste rang zou prevaleren;

dat zulks kennelijk in strijd is met de letter en de geest van artikel 102 van het Statuut;

dat in ieder geval de stilzwijgend verkregen rang niet wordt bepaald door het uitoefenen van bepaalde functies, daar het contractuele stelsel niet de regeling kent over het verband tussen standaardfuncties en loopbanen;

dat een ambtenaar op arbeidscontract geen rechten kan ontlenen aan de in bijlage I opgenomen staat betreffende bedoeld verband;

dat volgens verweerster, indien het Hof de eis van verzoekers om met toepassing van artikel 102 van het Statuut met ingang van 1 januari 1962 in rang A/3 te worden aangesteld zou verwerpen, de vraag rijst of verzoekers een andere indeling kunnen verkrijgen op grond van het feit dat zij na hun vaste aanstelling dezelfde functies zijn blijven uitoefenen;

dat zulks in feite zou neerkomen op een tweede aanstelling, welke echter slechts plaats kan vinden op de hierboven omschreven voorwaarden;

dat verweerster met betrekking tot de vacante ambten opmerkt, dat de enige vacante begrotingspost A/3 bij het Bureau voor de Statistiek om redenen van dienstbelang werd bestemd voor een functie bij de afdeling „Derde landen en Publikaties", een en ander gelijk omschreven in de door verzoekers met hun beroepen 98 en 99-63 bestreden aankondiging ener vacature;

dat zij er voorts op wijst, dat de voor het jaar 1963 door de begrotingsautoriteiten toegestane personeelssterkte voor het Bureau van de Statistiek nauwkeurig is aangegeven en dat het aantal der daarin voorkomende posten A/3 niet kan worden verhoogd;

C – *SUBSIDIAIRE VORDERING*

Overwegende dat *verzoekers* vergoeding vorderen van de stoffelijke en onstoffelijke schade, veroorzaakt door de nalatigheid van de Commissie en hierin bestaande, dat zij niet onverwijld de aan ieder ambt verbonden werkzaamheden en bevoegdheden heeft omschreven zulks hoewel het comité voor het Statuut zijn werkzaamheden had beëindigd en het Parlement deze omschrijving had aanbevolen;

Overwegende dat *verweerster* stelt dat, indien het Hof de primaire vordering toewijst, de subsidiaire vordering zonder voorwerp zal geraken en dat in het tegenovergestelde geval voor toekenning van schadevergoeding geen grond bestaat daar een dienstfout niet is aangetoond;

IV – Procedure

Overwegende dat de schriftelijke procedure normaal is verlopen;

Overwegende dat de Tweede Kamer van het Hof bij beschikking van 12 maart 1964 de beslissing over de kosten in de zaken 98 en 99-63 (hoofdzaak en kort geding) tussen dezelfde partijen, waarin verzoekers afstand van instantie hebben gedaan, wegens verknochtheid met de onderhavige zaak heeft aangehouden tot het in deze zaak te wijzen eindarrest;

dat, eveneens wegens verknochtheid, de onderhavige zaken zowel voor de pleidooien als voor het arrest zijn gevoegd;

dat de Advocaat-Generaal K. Roemer op 13 mei 1964 heeft geconcludeerd tot nietigverklaring van de beschikkingen van de Commissie, waarbij zij weigert verzoekers met ingang van 1 januari 1962 in rang A/3 in te delen en voorts tot veroordeling van de Commissie in de proceskosten van de onderhavige zaken en de zaken 98 en 99-63 (hoofdzaak en kort geding);

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat verzoekers hun beroepen hebben gericht tegen de Europese Economische Gemeenschap c.q. tegen de Commissie;

Overwegende dat artikel 179 van het E.E.G.-Verdrag bepaalt dat „het Hof bevoegd is, uitspraak te doen in elk geschil tussen de Gemeenschap en haar personeelsleden, binnen de grenzen en onder de voorwaarden vastgesteld in het Statuut of voortvloeiende uit de regeling welke voor hen toepasselijk is";

dat de woorden „de voorwaarden . . . voortvloeiende uit de Regeling", welke op de ambtenaren van toepassing is, noodzakelijkerwijs inhouden, dat het tot aanstelling bevoegde gezag – hetwelk in feite tegenover de ambtenaren de bevoegdheden van een werkgever uitoefent – in rechte kan optreden;

dat in casu het tot aanstelling bevoegde gezag de Commissie van de E.E.G. zelve is;

Overwegende dat deze opvatting steun vindt in het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G.;

dat Titel VII: „Verzoeken en beroep" aanvangt met artikel 90, waarin het administratieve beroep wordt geregeld; dat het logisch en gewenst is dit rechtsmiddel aan te wenden alvorens een gerechtelijk beroep aanhangig wordt gemaakt;

dat iedere ambtenaar zich met een administratief beroep tot het tot aanstelling bevoegde gezag van zijn Instelling kan wenden;

dat, nu het tegendeel niet is bepaald, voor het in artikel 91 bedoelde gerechtelijke beroep derhalve dezelfde regels dienen te gelden; dat dit tegen hetzelfde gezag moet worden gericht;

Overwegende dat verzoekers ter motivering van de noodzaak de Gemeenschap in rechte te betrekken voorts hebben gewezen op de pluraliteit der Instellingen en de wijze waarop de budgettaire en financiële bevoegdheden tussen hen zijn verdeeld;

Overwegende dat het Statuut overeenkomstig de in artikel 212 van het Verdrag geregelde procedure door de daartoe aangewezen autoriteiten is aangenomen en dat het voor de Instellingen verbindend is;

dat hieruit volgt, dat de rechterlijke interpretatie van het Statuut eveneens verbindend is voor alle Instellingen van de Gemeenschap;

Overwegende dat het gezag van gewijsde niet toelaat, dat door de rechter vastgestelde rechtsbetrekkingen andermaal het voorwerp van het geding vormen;

dat, daar de Gemeenschap een ondeelbaar geheel vormt, het niet wel denkbaar is dat een rechterlijke beslissing welke ten opzichte van een Instelling — in casu de Commissie — kracht van gewijsde heeft verkregen, niet gelijke rechtskracht zou bezitten ten opzichte van de Gemeenschap in haar geheel;

dat de beroepen mitsdien geacht moeten worden tegen de Commissie te zijn gericht;

dat overigens ten aanzien van de ontvankelijkheid geen bedenking bestaat;

TEN PRINCIPALE

Overwegende dat verzoekers primair de nietigverklaring vorderen van hun aanstelling in rang A/4;

Overwegende dat artikel 102, waarvan de leden 1 tot 4 volledig zijn overgenomen in bijlage X van het nieuwe Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., bedoeld was om uniforme regels te scheppen niet alleen voor degenen die waren aangesteld op grond van een zogenaamd contract van Brussel, doch, in bepaalde opzichten, ook voor de vaste ambtenaren en anderen, die waren aangesteld krachtens het vroegere Statuut van de E.G.K.S.;

dat een van deze algemene regels daarin bestaat, dat alle ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, die in vaste dienst worden

benoemd, de positie behouden, die zij vóór de inwerkingtreding van het Statuut hadden verkregen (behoudens het bijzondere geval bedoeld in lid 2), zulks met dien verstande dat de rang en salaristrap die zij tevoren uitdrukkelijk of stilzwijgend hadden bereikt min of meer automatisch worden overgebracht op de tabel van artikel 66 van het Statuut;

dat, voor de inwerkingtreding van het nieuwe Statuut, de ambtenaren, die volgens het zogenaamde stelsel van Brussel waren benoemd, bij gebreke van een Statuut waarin hun rechtspositie was geregeld slechts konden worden aangesteld naar analogie van het systeem dat gold voor de E.G.K.S.;

dat derhalve de stelling gewettigd is, dat artikel 102 de positie van deze ambtenaren op het oog heeft, waar het spreekt over de „stilzwijgend verkregen" rang en salaristrap, namelijk die welke stilzwijgend waren toegekend naar analogie van het systeem dat gold voor de E.G.K.S.;

dat bedoeld artikel, dat handelt over de vaste aanstelling der ambtenaren, slechts de vroegere rang en salaristrap als uitgangspunt neemt;

dat de administratie bij het verrichten van benoemingen in vaste dienst overeenkomstig artikel 102 — in deze eerste fase van de integratie der ambtenaren in het statutaire systeem — niet verplicht is rekening te houden met eventuele verschillen tussen de rang, die hierbij aan elke ambtenaar wordt toebedeeld, en de rang die — volgens bijlage I van het Statuut en de omschrijving bedoeld in artikel 5, laatste lid — overeenstemt met zijn ambt;

dat derhalve de litigieuze beschikking niet kan worden bestreden met de stelling, dat verzoekers in dezelfde rang en salaristrap zijn aangesteld, die hun vóór de inwerkingtreding van het Statuut stilzwijgend waren toegekend;

dat derhalve de beroepen, waarmede verzoeksters op deze grond de vernietiging beogen van de beschikking waarbij zij in vaste dienst zijn aangesteld, moeten worden verworpen;

Overwegende evenwel dat elke ambtenaar, die na afloop van de integratieprocedure een ambt blijft bekleden waarbij volgens het nieuwe Statuut een hogere rang behoort dan die, welke hem op grond van artikel 102 is toegekend, recht heeft op wijziging van zijn positie, overeenkomstig het in bijlage I neergelegde beginsel, dat er verband behoort te bestaan tussen werkzaamheden en rangen;

dat verzoekers bij brieven d.d. onderscheidenlijk 2 en 4 april 1963 hebben gevraagd om herindeling in rang A/3 met ingang van 1 januari 1962;

dat ten processe vaststaat, dat verzoekers de functie van afdelingshoofd uitoefenden en dat zij ook als zodanig werden behandeld;

dat in de nieuwe Statuten voor de ambtenaren der drie Gemeenschappen aan deze functie inderdaad slechts de loopbaan van „afdelingshoofd" beantwoordt, welke uitsluitend beperkt blijft tot de rang A/3;

dat trouwens de door verzoekers geleide administratieve eenheden door de Commissie zelf als „afdelingen" zijn gekwalificeerd;

dat, nu de Commissie de omschrijving der ambten als bedoeld in artikel 5 van het Statuut niet tijdig heeft vastgesteld, zulks geen beletsel kon zijn om verzoekers de rang A/3 toe te kennen;

dat volgens bijlage I, waarin de Raad richtlijnen heeft gegeven voor de uitwerking van bedoelde omschrijving, dit de rang is die toekomt aan een afdelingshoofd, en wel vanaf de inwerkingtreding van het Statuut;

dat verzoekers bijgevolg op grond van het Statuut, dat op hen is toegepast, recht hebben op aanstelling in de rang A/3, welke overeenstemt met hun ambt, en wel vanaf de inwerkingtreding van het Statuut;

Overwegende dat, nu de primaire vorderingen van verzoekers gegrond zijn, de vordering tot schadevergoeding niet kan slagen;

Overwegende dat de zaak dient te worden teruggewezen naar de Commissie voor het nemen van maatregelen, welke ter uitvoering van dit arrest nodig zijn;

TEN AANZIEN VAN DE KOSTEN

Overwegende dat verweerster ten aanzien van de hoofdvordering in het ongelijk is gesteld;

dat zij derhalve krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering in de kosten der onderhavige instantie dient te worden verwezen;

Overwegende dat de beslissing ten aanzien van de kosten in de zaken 98 en 99-63 en in de procedure in kort geding in deze zaken, bij beschikkingen van 12 maart 1964 van de Tweede Kamer tot het onderhavige arrest is aangehouden;

dat J. Reynier en P. Erba in deze zaken afstand van instantie hebben gedaan;

dat deze afstand gerechtvaardigd werd door de houding van verweerster, die ter zitting van 11 november 1963 bij de pleidooien in kort geding heeft verklaard dat zij, indien de beroepen 79 en 82-63 zouden slagen, verzoekers met ingang van 1 januari 1962 in rang A/3 zou indelen;

dat, indien deze verklaring eerder ware gedaan, de gedingen 98 en 99-63 onnodig zouden zijn geweest;

dat derhalve de kosten gevallen op de zaken 98 en 99-63 en op de procedures in kort geding 98-63 R en 99-63 R krachtens artikel 69, paragraaf 4, van het Reglement voor de procesvoering ten laste van verweerster moeten worden gebracht;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op deszelfs artikel 179;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 5, 66, 90, 91, 102 en bijlage I;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, in het bijzonder op artikel 69;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

Rechtdoende,

Vernietigt de beschikking van 21 mei 1963, waarbij de Commissie heeft geweigerd verzoeker Reynier (zaak 79-63) en verzoeker Erba (zaak 82-63) opnieuw in te delen;

Wijst de onderhavige zaken terug naar de Commissie;

Veroordeelt verweerster in de kosten van de onderhavige zaken en van de zaken 98 en 99-63, de kosten van de procedures in kort geding daaronder begrepen;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op negen juni negentienhonderdvierenzestig.

Ch. L. Hammes R. Rossi R. Lecourt

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op negen juni negentienhonderdvierenzestig.

De Griffier, *De President van de Tweede Kamer,*

A. Van Houtte Ch. L. Hammes